

Milan Jesih

GLAVA

Radijska igra za še otroke

- JAZ “Nekega dne, v neki deželi ...”
- Ne, ne, ne! Tako se začne vsaka zgodba, moja zgodba pa je moja, in jaz sem samo eden, dober ali slab, lep ali grd, priden ali poreden, pameten ali neú... čem reči, ne prav preveč zelo pameten —
- jaz sem jaz, zato se začne moja zgodba, če naj bo moja, drugače, recimo naprimer takole: “Mojega dne, v moji deželi ... “ Kateri dan pa je moj dan? Vsak dan je moj dan. Hm. To se dobro sliši. Še najbolj moj dan je moj rojstni dan.
- In dežela, katera? Še najbolj moja je moja rojstna dežela, to se pravi, ta lepa dežela in vsaka dežela ... Torej: “Bilo je nekoč davno včeraj tukaj nekje ...”
- (epsko!)* “Dan je bil včeraj, kot rečeno, lep ...” in tudi zelo rojsten; bil je dan rojsten tako zelo, da je bil še moj rojstni dan.
- GLAS št. 709 Ja, čestitam, čestitam!
- GLAS št. 419 *(iz ozadja)* Koliko svečk si pa upihnil?
- GLAS št. 767 Kje je zgodba?
- HUDI GLAS A boste tiho! Poslušaj!
- JAZ In na takšen včerajšnji dan se je začela ta moja zgodba. Je lahko kakšna druga zgodba moja zgodba?

Zlahka prepoznavni glasovi jutra.

Takole je najbrž bilo. Slonel sem pri oknu, položil sem komolec na okensko polico in na komolec glavo in se zagledal v daljavo. Videl sem, kamor je oko neslo, dan, in

zaželel sem si na pot. Neodložno, pri priči, takoj na potep!
Torej potemtakem na pot!

Sklical sem svoje živali in jim dejal:

GLAS št. 549 Kakšne živali?

GLAS št. 115 Izmišljuje si.

GLAS št. 367 Poznam jaz družino. Nobenih živali nimajo. Še bolj ne.
Samo električnega kanarčka ali papigo ali kaj že.

GLAS št. 115 Saj pravim: izmišljuje si.

JAZ Dejal: “Dobro jutro, prva, druga in tretja žival. Zvonilo je poldan in sem kar vstal. Ker sem namreč prej sedel in jedel mamelado. Čestitam vam za svoj rojstni dan. Star sem točno, lejte, s prsti vam kažem, koliko let. Človek, za vas živali ne vem, človek je pogosto samo enkrat v življenju star, lejte, s prsti vam kažem, koliko let. Toliko že vem, ker namreč vse vem, ne mi ne zehaj, Krokodil. Potemtakem torej! A čeprav vse vem, lejte čudo, sem na moč radoveden in celo vedoželjen in me skoraj zanima vse na svetu, še celo pisati in brati bi se lotil, za to pa je treba najprej poznati črke. Ki jih jaz ne poznam nobene. Nisem še nikoli srečal nobene črke.”

GLAS št 107 In kaj je bilo potem?

JAZ “Kje se spozna največ črk, kje so najlepše in najbolj brihtne? — A zdaj je pa vse tiho? Drugače bi mi pa skakali v besedo in se malo hecali? A nimate pojma? — Največ črk se spozna ... v ... v ... No, a bo kaj? Največ črk se spozna ... v ... šo... šo... šo... šo... V šol-l-l-l? No, ti lepi, pametni konj, boš gotovo vedel?”

Ni vedel. Gledal je nekam v daljavo in strigel z ušesi. Tudi pes Krokodil se je čohal s taco za ušesom in se delal neumnega. Maček je v klobčič zvit ležal na stolu, in tudi ni vedel, da se največ črk dobi v šoli in da so tam tudi najbolj vesele in prijazne. “Potemtakem torej! Gremo v šolo. Poleg tega sem grdo nevzgojen. Takšenle gospod, star, lejte, s prsti vam kažem, koliko let, pa mora biti lepo nevzgojen. Potemtakem torej!

Moj iskri konj, Živko,

Zahrza.

vzemi voziček in naloži nanj svoje rezervne in pomožne noge. Vzemi tekaške, dirkalne in podvodne noge, za vsak primer. Pa tudi, na voziček si naložim vse obilno šolsko znanje ... Gremo, ja, gremo,

Zalaja.

priden, Krokodil. Nadeni si nagobčnik.

PES Vzel bom smučko.

JAZ To eno edino smučko?

PES Ne znam tako dobro smučati, da bi potreboval dve.

JAZ Poleg tega pa ni snega.

PES No vidiš. Kam si rekel, da gremo?

JAZ Lej, s prsti ti kažem, koliko let, in v tej deželici je šola obvezna. Kje je pa naš veličastni zaspane Črnomjávski?

Zabobna.

Ura je poldan. Jaz se nisem, upam, da ste se vi umili, in celo z mrzlo vodo in tudi ušesa — kar pojdemo torej potemtakem.”

- PES Njihova velespečnost ekscelenca Mjav Mjav LevPold.
- JAZ Pusti ga, naj spi, samo da je zraven.
- PES Prav, pustimo ga, naj spi, samo da je tiho.
- JAZ Konj, zašepetaj mu, kako se že reče, 'v prejo mlečnih mačjih sanj', da gremo v šolo.
- Glasno zahrza.*
- PES Še konjska pozavna ga ne zbudi.
- JAZ Glavno, da smo povedali. Da ve.
- PES A bomo hodili?
- JAZ Da, hodili, zakaj pa, misliš, je konj vzal s seboj in kopita in noge?
- PES To me jezi. Jezi me, da bomo hodili. A to pomeni, da gremo peš? Zakaj pa ne gremo rajši lepo pred hišo sede?
- JAZ Te pa lepo prosim ...
- PES Ne, ne, nikar, ne prenesem, da se me prosi, vse bom naredil, samo ne me prositi! Že grem. Hodil bom in hodil in hodil ... Ampak — a sem lahko vseeno jezen? Pa še nekaj, ko sva ravno pri ostrih besedah?
- JAZ Kaj je?
- PES A greš ti — saj me nič ne briga, kako je to videti — kar takšenle?
- JAZ Kakšenle?
- PES Takšenle. Ne bom nič rekel. — A kar takšenle greš?
- JAZ Kakšenle? Kakšenle? Ja, takšenle grem, kakršen sem.”
- PES No, pojdi pa takšenle.
- JAZ Prikimal sem, in smo šli.
- GLAS št. 403 Kam ste šli?

GLAS št 112 Ja, v šolo. Če nisi poslušal, vsaj tiho bodi!

Popotna godba in zastanek.

JAZ A bomo kaj počivali? Bomo. Pot v šolo je zmeraj dolga, utrudljiva in nevarna, prvi dan nič manj, na potujočega, torbo nesočega, preži tisoč nevarnosti. Ena, dve, tri, tule počivajmo, prvič. Vzemite iz torbe jabčka pa sendviče.

KAMEN Ej, ti!

JAZ A jaz?

KAMEN Kam pa greš ti kar takšenle?

JAZ Kakšenle spet? Misliš mene?

KAMEN Tebe, ja. Pa kaj me briga, kakšen si in kam greš. Veš kaj ti predlagam: poberi me pa me vrzi v kakšno šipo, boš slišal, kako lepo to zažvenketa.

JAZ Če te jaz vržem, ne boš več nikamor priletel. Adijo.

KAMEN A nihče več ne meče kamnov? A se naj sam naučim leteti? Pri mojih letih? — Ne, ne, ne! — Lej, fantek, tvojega pasjega prijatelja ... kaj dela ... pa kar na cesti ... Pacek!, pa kar po moji glavi.

JAZ Ampak grize pa ne. Mi gremo naprej.

Popotna godba.

Dolga je pot in sonce visoko.

KONJ Daj, naj te zajaham.

JAZ Na ramo te denem. Nič kaj peš konj nisi. En scrkljan konj si.

KONJ Rojen sem bolj za jezdeca. Po nesreči sem konj. Kot konj sem nesrečen.

- JAZ Še dobro, da nisi težek. Daj, Krokodil, zarevskaj, da bo naša prva pot v šolo manj puščobna.
- PES Ne morem, preveč sem besen; tako rekoč hud! Sem hud pes, ko namreč gledam to mačjo lenobo, ki hodi in kar med hojo spi, jaz pa naj gledam, da se ne zadane v kakšno arhitekturno oviro, in ne razumem, kaj da ga ne šavsнем ... Jaz res ne vem, a ga imam preveč rad ali kaj je ...
- MAČEK Res je, spim, in sanja se mi, da gremo v šolo; da je lep jasen opoldan, ko je najlepše spati in sanjati, kako gremo mi takole lepo počasi dolskož nekam, ne prav prehitro, in vam jaz tako spim in počasi sanjam, kako gremo pod ljubeznivo zelenimi lipicami ... Po prijetni tišini, ko naš pes nič ne zapoje ... *Sramežljivo zazdeha in zadrnjoha.*
- PES U, kako sem hud! Jaz nisem “naš pes”! Niti malo tvoj pes! Jaz sem pes svoj! Prepovedujem ti, da sanjaš o meni. Kako naj pojem tako razburjen? Spet spi! In kar med spanjem brbra in izziva in draži. Da ga ne šavsнем, čudno.
- KONJ Bom pa jaz pel na tej neskončni poti na svojo pozavno!
- JAZ Prosim lepo, nikar!
- KONJ Sem v Konjskih Konjicah jaz v konjskem zboru pel!
(poje) “Najlepše so pesmi
od sladkih limon,
še lepše pa take
od pametnih kónj!
Najlepša je pesmica,
ki se zapoje
tako kakor tale,

zapeta po moje ...

Zahrza.

Popotna godba

- JAZ Stoj, stoj stoj!
 Ustavi se takoj!
 Kaj je pa ta hiša tako velika — tale? Kdo pa tu stanuje?
- PES Naj malo povohljaj?
- JAZ Ojoj! Mogoče je to ogromno, lepo, razkošno, nebotično
 poslopje tista mala skromna hiša, ki v njej domuje učenost,
 ki sem se jaz ponjo namenil. Ohej! Lepa velika hiša! Kdo v
 tebi stanuje?
- BANKA Jaz sem Banka.
 V meni se denarcev ne manjka.
 Parket bleščeč
 in mamrmor rdeč
 in denar, denar, denar, denar,
 denarja zmeraj več!
- JAZ Nisi mogoče malo podobna šoli?
- BANKA Ne, nikoli!
- MAČEK No, pa pojdimo lepo spé naprej.
- JAZ Pojdimo.

Popotna godba

Aha, zdaj pa srečamo prebivalca. Moje velespoštovanje,
 lepa in razumna oseba —, ja, vas ogovarjam —, dovolite,
 da vas nadvse prijazno prosim za pomoč. Ker sem iz tega
 mesteca doma, ga prav nič ne poznam, zato vas
 povprašujem tole: kje je najbližja šola?

GLAS št. 017 Mladi gospod — s takšnimile, kot ste vi, se pa jaz ne ustavljam na cesti. Kje pa!, da bi me še kdo videl! Samo to vam rečem: sramota, in sramota!

JAZ Tako prijazni so moji someščanje. Torej potemtakem. “Takšenle.”

Popotna godba.

Kakšna je pa to hišica? Je to, kar iščemo?

MIŠKINA HIŠKA Jaz sem mala hiška,
kjer stanuje miška.

PES Pssst, da nam ne zbudite mucija.

MIŠKINA HIŠKA Vendar ni stanovalke,
ker ima opravke
v županji hiši
pri uradni miši.

PES Pssst, ne omenjajte mmmm...i..., da ne zbudite m...u....

JAZ Šole, kajne, so pa malo večje hiše? Pa brez zamere.

MIŠKINA HIŠKA Večje, manjše, kakor katere.
Muhe hodijo v večje,
kot je povprečje,
v manjše pa ubogi
sloni z nosorogi.

GLAS št 391 In kaj je bilo potem?

JAZ A veš ti, mišji domek, kje je kakšna šola za takšnele, kot sem jaz?

MIŠKINA HIŠKA Za takšnele? Kakšen pa si?

JAZ Ja, takšenle.

MIŠKINA HIŠKA Jaz te vidim,

kot da te ni.
 Da kljubujem
 mrzlim zimam
 tu na tujem,
 oken nimam,
 ki hišam so oči.
 Kot da te ni.
 Ampak to, da sliši,
 se pa že spodobi hiši.

Popotna godba.

JAZ In še naprej nas vodi pot. Po zraku letajo ptički in višje gori
 avijoni, pod zemljo dremajo mravlje in globlje doli
 globinski kamnožeri, po cesti pa vam hlačam takle
 dečko, ravno danes star, lejte, koliko vam kažem s
 prsti. Tukajle pa ena gospa z očali pridno kladivo
 vihti in tolče z njim po nakovalu. — Oprostite,
 mogoče veste, kje je tu kakšna šola?

RAVNATELJICA Šola?

JAZ Šolo iščem.

RAVNATELJICA Lahko kar nehate, mladi gospod.

JAZ Kaj, tako obupno ...

RAVNATELJICA Ne iščite je več.

JAZ Je ne bom našel?

RAVNATELJICA Našli ste jo!

JAZ To je šola?

RAVNATELJICA To je šola!

JAZ To je šola?

- RAVNATELJICA To je šola!
- JAZ A to da je šola? To pa je moj pes Krokodil!
- PES Z veseljem vas šavsнем!
- JAZ Priden, Krokodil. In to moj maček Lev Pold, in to moj konj ŽivoRad. Kdo ste pa vi, ki ste tako dolgočasni?
- RAVNATELJICA Jaz sem gospa ravnateljica te šole.
- JAZ A, fino. Kaj pa delate?
- RAVNATELJICA Ravnam, ravnam, žeblje ravnam. A smo šola a nismo, v šoli se je treba ravno držati. Ne spi se v šoli, Maček!
- JAZ Ne kričite, ravnateljica — kričanje ga uspava!
- RAVNATELJICA Pozdravljeni, trije novi učenci! Kar bojte se me. Sem prijazna, ampak ostra, in predvsem dolgočasna.
- PES A naj vas šavsнем!
- JAZ Priden, Krokodil. Torej potemtakem ...
- RAVNATELJICA Tukaj vas bomo naučili, kajne, gospoda učitelji ...
- UČITELJSKI ZBOR Ja seveda, seveda!
- RAVNATELJICA ... Vsega, česar še ne znate ... Kajneda?
- UČITELJSKI ZBOR Seveda, jasno in gotovo!
- RAVNATELJICA Kužka lajati, mucka presti, konjička pa kopitljati. Neres?
- UČITELJSKI ZBOR Ja, ja, ja!
- JAZ Ampak, oni so ... Oni me samo spremljajo ... Jaz sem danes star točno, lejte, s prsti vam kažem, koliko let, in bi ... mogoče ... včasih ... tako mimogrede ... prišel malo v šolo ... Malo pogledat, a razumete?
- RAVNATELJICA Vi, mladi gospod?
- KONJ Namreč, mi smo pripeljali človeka v šolo.

UČITELJSKI ZBOR Jejtana, težka bo.

JAZ Jaz. Tako je pač ... naneslo ... Star sem, saj vam kažem, me že roka boli, koliko; prišel bi kdaj, kakšno nedeljo mogoče ... Danes sem prišel, da si ogledam ... Če mi bo všeč, prišel.

RAVNATELJICA Prišel?

JAZ Prišel v šolo, gospa ravnateljica.

GLAS št. 579 Kratko in malo: neverjetno!

UČITELJSKI ZBOR Prišel v šolo?

RAVNATELJICA Danes prišel v šolo?

JAZ Zbral pogum, zbral prijatelje — tele tri —, in šel, sem rekel, no, pa pojdimo danes malo, recimo, v šolo.

RAVNATELJICA Prvikrat?

JAZ Prvikrat.

RAVNATELJICA In to takšenle!

UČITELJSKI ZBOR Takšenle!

JAZ Torej potemtakem ...

RAVNATELJICA In prvikrat.

UČITELJSKI ZBOR Takšenle!

RAVNATELJICA Že prvikrat takšenle!

GLAS št. 267 In kaj je bilo potem?

RAVNATELJICA Že prvikrat pride v šolo brez glave!

Brezglava godba.

Godrnjanje učiteljskega zbora se oddalji.

UČITELJSKI ZBOR Brez glave pride v šolo! To se pa zapiše v razrednico.

RAVNATELJICA Danes 'torej potemtakem' ne v šolo, ampak ... mogoče — lepo v kino?

JAZ Da stojim tam brez glave. Nerodna reč. Toliko rečem. Nerodna reč, rečem. Nerodna reč, rečemo takim nerodnim rečem, in tudi jaz tej nerodni reči rečem nerodna reč.

Popotna godba.

(baladno-epsko) Dan je bil včeraj, kot rečeno, zelo rojsten, ampak se je začel brezglavo.

“Zverine moje, zakaj me ne opozorite, naj ne hodim takšenle z doma?”

MAČEK Kakšenle?

JAZ Ja, brez glave.

MAČEK Jaz te vidim v sanjah zdaj z glavo, zdaj brez, in ne vem, katere sanje so boljše.

JAZ Dobro, ti mižiš, ampak ti, Živko Radko!

KONJ Jaz sem ti štuporamo sedel in nazaj gledal, da mi ne bi padle noge z vozička. Nisem videl ne glave ne brezglavja ...

JAZ Pa ti?

PES Bila sva pri ostrih besedah, vprašal sem te, ‘A greš ti kar takšenle?’, pa si rekel, ‘Kakšenle?’, pa sem rekel, ‘Ne bom nič rekel. — A takšenle?’, in pa si prikimal, in smo šli.

JAZ To je ... To ni ... Ne vem ...

KONJ Naj ti ne bo nič mar.

JAZ To ni ... To je tako ...

MAČEK To je nespodobno. Biti brez glave je nespodobno. In biti nespodoben je lepo in prav.

PES Nespodobni se in sam dobro počuti in drugim se prikupi.

KONJ Jaz sem recimo zmeraj nespodoben. Če ne javno, pa naskrivaj. Recimo, lej ti tole!

Klonk.

KAMEN Končno! Letim! Letim!

KONJ Velikokrat prej sem ga pa v mislih.

JAZ To je bilo pa nespodobno, Živko.

KONJ Dvakrat nespodobno. Prvič ne brca se kamnov, in drugič, konju se ne spodobi brcati.

MAČEK Biti brez glave je udobno.

PES Biti brez glave je tudi zelo človeško.

Popotna godba.

JAZ Ampak jo bom vseeno potreboval.

KONJ Tako, pa smo doma. Kje imam pa časopis.

MAČEK Grem, bom malo legel v svojo lepo staro košaro.

PES Sédel bom in sedel.

JAZ Jaz nesrečnik, o uboga jaz zapuščena razvalina, ravno danes star let komaj toliko, kolikor s prsti kažem, pa nimam v vsej veliki hišici enega zlatega prijatelja, ki bi mi pomagal pri ... U, kako sem zvit! ... Pri prijetnem, veselem, zanimivem, okusnem, počivalnem opravilu ...

MAČEK Nimaš prijatelja? Kaj pa jaz?

PES Ne on — jaz. Mene poglej!

KONJ A grem kam brez tebe?

JAZ Ne, ne, to bom opravil sam.

MAČEK Nikar se ne muči.

PES Meni prepusti.

KONJ Si že pogledal lanski časopis?

- JAZ No, če že silite ...
- MAČEK Seveda silim. Ne boš se sam mučil.
- PES Samo povej. Pes je največji človekov prijatelj.
- KONJ Če mi ne daš, da ti pomagam, bom pa zapel eno iz Konjskih Konjic.
- JAZ Nikar! Takole je, prijatelji: v hiši, se pravi na podstrehi, v kleti, na balkonu, v kopalnici, v garaži, v Indijskem oceanu, v predsobi, na dimniku, pod stopniščem, v kočevskih gozdovih, v kuhinji, v tako imenovani otroški sobi, v sedemnajstem stoletju, med igračami, za omaro v dnevni sobi, pod pokrovčkom od kokte, v Starem Rimu, v samopostrežni trgovini, med malimi zelenimi Marsovčki, na Triglavu — povsod ...
- KONJ Kaj? Kaj?
- JAZ ... Bomo iskali mojo glavo.
- PES Kaj je pa na tem okusnega?
- MAČEK Počivalnega?
- KONJ Ali zanimivega?
- GLAS št. 413 In kaj je bilo potem?
- JAZ (*civilno*) Zgodi se, da človek nepazljivo, brez prave misli, raztreseno odloži, ko zazvoni telefon, kakšen droben predmet, šivanko, če sem ravno šival, in ga potem zlepa ne najde.
- GLAS št. 333 Že, ampak glavo.
- GLAS št. 215 Kdo je pa že to slišal! To je nemunost.
- GLAS št. 893 No, jaz vem za en primer.
- GLAS št. 551 Naš Tine je zgubil glavo zaradi Žabkarjeve Micke.

GLAS št. 291 Naša Ingrid pa zaradi tistega Roberta, no, a veš, ki igra košarko ... Saj je v državni reprezentanci, centra igra.

MAČEK Če si jo mogoče zgubil v sanjah, jo grem jaz v sanje iskat.

PES Si pogledal pod omaro?

GLAS št. Kaj pa med odpadnim papirjem?

KONJ Lahko bi jo dal v predal s kasetami?

JAZ Je na klopci na vrtu?

MAČEK Pod klavirjem.

PES Saj nimamo klavirja?

KONJ Toliko hujši primer.

JAZ Mogoče je v shrambi.

MAČEK Ni, sem že pogledal.

KONJ Lahko bi bila pod preprogo.

JAZ Pod preprogo pa že ne.

MAČEK Ni, sem pogledal.

PES Kaj pa, če je tam, v škatli od čevljev, kjer imaš skrito fračo pa tisti nožek, ki se ne da zapreti, pa tisto dragoceno značko s pasje razstave, ki sem ti jo jaz prinesel?

KONJ Mogoče je pa ... ne vem, kje.

JAZ (*glasno kličem*) Glava! Ej, glava!

PES Glava!

KONJ Glava, oglasi se!

PES Morala bi slišati, saj ima ušesa, a ne?

JAZ Ušesa, seveda.

MAČEK Jaz sem vse pregledal. Nikjer je ni.

KONJ Kako, če se nisi ganil od tod.

MAČEK Ti tudi ne.

- KONJ Ampak ne pravim, da sem vse pregledal.
- MAČEK Saj jaz tudi nisem.
- KONJ Ampak ti praviš, da si.
- MAČEK Ti pa praviš, da nisi.
- KONJ Saj nisem.
- MAČEK No vidiš.
- GLAS čr. A. Mogoče je pa med premogom v kleti?
- JAZ Kaj vi tam z galerije zafrkavate? Če ne znate pomagati, bodite vsaj tiho! A bi me radi čisto zjezili pa zbegali?
- GLAS čr. B Dobro si ga špiknil.
- GLAS čr. A Pa še ga bom. — Ali pa med krompirjem?
- MAČEK Ni, sem že pogledal.
- GLAS čr. A Mogoče pa sedi na stranišču? — Ste potrkali na tista vrata?
- JAZ A veste kaj! To je pa primojdunaj že od sile, tako se pa ne bomo pogovarjali!
- GLAS čr. B Kaj se pa tako brezglavo derete!
- JAZ Bi se vi tudi, brez glave!
- Medigra, ki se preigra v znano popotno godbo.*
- KONJ Jaz prav uporna in zahtevna žival nisem. Ampak toliko pa vprašam: a bom kar naprej na cesti, kot konjska figa?
- PES Ne vem, kaj se pritožuješ, Konjeslav, saj ves čas jahaš človeka.
- KONJ Ampak nisem težek. A sem težek?
- JAZ Lažje te nosim kot poslušam.
- PES Jaz sem revež, ki se mi ne ljubi hoditi.
- MAČEK Grem jaz v sanjah naprej. Bom kar letel.
- JAZ Prav, Lev. Ampak pazi, precej brcnjenih kamnov je v zraku.

- GLAS št. 487 Kam grejo spet tile?
- GLAS št. 381 Ne vem. A tip še ni našel glave?
- GLAS št. 487 Ne še. Če bi jo, bi bilo že konec igre.
- JAZ Mogoče je pa že takoj za ovinkom.
- PES Ni. Uradi za zgubljene predmete so zmeraj daleč.
- KONJ Spomnil sem se lepe pesmice ...
- JAZ Prosim te.
- Zahrza.*
- MAČEK Tukajle je, če smo mi vsi na istem kraju kot jaz sam v sanjah.
- JAZ Tule? Urad za zgubljene predmete. — Dober dan, visoka uradniška oblast. Ponižno vprašanje imam na vaš naslov.
- URADNIK Potrebna je prošnja in ustrezno kolkovana in jo jaz, bumf!, takole poštempljam pa popivnam.
- JAZ Namreč, kot vidite ...
- URADNIK Kaj vidimo, uradno ni naša stvar; naša stvar je, kaj piše v aktih in kaj nam stranke povejo na zapisnik.
- JAZ Torej: zgubil sem glavo.
- URADNIK Predmet: glava. — Kje?
- JAZ Ne vem.
- URADNIK Ne veste, kje ste izgubili glavo?
- JAZ Ko bi vedel, kje, bi jo šel tja iskat.
- URADNIK Ampak zapisati moramo, kje.
- JAZ Nekje ... pod nebom.
- URADNIK Pod nebom. — Kdaj?
- JAZ Zjutraj sem jo še imel, ko sem z njo udaril v podboj, ko sem lovil papagaja.

- URADNIK Se pravi, danes: tekoči datum, pika. — Zdaj pa bova naredila opis te glave. Jaz sprašujem, vi odgovarjate.
- JAZ Sijajna, enkratna, zelo lepa, čisto moja.
- URADNIK Pravilna ali napačna?
- JAZ S čopom.
- URADNIK Ovalna ali okrogla?
- JAZ Temno zelena.
- URADNIK Gladka ali nagubana?
- JAZ Zavihana.
- URADNIK Polna ali prazna?
- JAZ Malo potolčena.
- URADNIK Obrita ali z lasuljo?
- JAZ Krompirjasta.
- URADNIK Kakšne barve ali trdote?
- JAZ Stopničasta.
- URADNIK Majhna ali velika?
- JAZ Naprej obrnjena.
- URADNIK Za naviti ali na baterije?
- JAZ Na pesek.
- URADNIK Tukaj podpišite, in je urejeno, izhod druga vrata levo.
- JAZ Ja ... Kdaj dobim pa glavo?
- URADNIK Ko predstojnik podpiše, če se najde v našem skladišču.”
- JAZ In je odprl neka vrata, za katerimi je žužnjalo, in zavpil noter.
- URADNIK “Tiho, glave! — Veste, zelo se bomo potrudili, ampak pri tolikernih zgubljenih glavah se počutimo nemočni.”

JAZ Ko sem stopil iz velikega, temačnega poslopja, je zunaj še zmeraj sijalo sonce, in na klopci v parku so me čakali moji zvesti psi, mački in konji, od vsakih po eden.

MAČEK Da ne odpiram oči — a je dobil glavo?

JAZ “Kaj pa, če se ne najde? Obupal bom! Obnjo sem! Kako si bom brez glave po nosu vrtal? Kam bom dajal klobuk, kadar spet pride pust? Strašna prihodnost je pred menoj!” Skoraj sem se zjokal, a odpravili smo se naprej, se pravi nazaj proti domu.

Popotna godba.

Čez čas smo srečali moža z vozičkom.

JAZ “Kaj pa prevažate v teh skrinjah, boter?

PES A naj ga šavsнем?

KROŠNJAR Sama zguba. Glave prodajam.

KONJ Mogoče si pa omislimo novo? Fantje, pa kupimo drugo glavo, saj prejšnja ni bila ne vem kaj ...

JAZ Čakaj malo, to bom pa že sam vedel ... Saj namreč vse vem ...

KROŠNJAR Tule imam najprej eno ministrsko glavo; tole pa je glava lovca na glave; tole je glava za skozi zid; in tole filozofska glava. V temle zaboju imam nekaj bistrih, dobrih, pametnih, modrih, sivih, učenih in umnih glav, zraven pa še po eno počasno, eno magnetofonsko in eno direkt zabito. To je tale; tale pa se ponuja kot zelnata glava. Tule imam polno glavo skrbi, tule pa še glavo iz žgane gline in eno prazno glavo.

KONJ Če jaz ne bi imel glave ...

- GLAS št. 377 Kaj je bilo pa potem?
- PES Daj, nehaj ...
- KROŠNJAR Glave niso drage, nekatere pa so čisto poceni ... Kakšna bi vas zanimala?
- JAZ Hm ... Najbolj bi me zanimala lastna glava.
- KROŠNJAR Lastna glava — te pa jaz na žalost nimam.”
- JAZ In je odcijazil naprej proti sončnemu zahodu neeno glavo naprodaj. Mi pa smo jo mahnili proti domu, jaz precej nejevoljen, ker sem ostal brez ... česa že?
- Popotna godba.*
- PES “Ne vem, če mi je prav: konja se nosi, jaz pa pešaçim; tale sopotnik ves čas spi, jaz moram biti buden; ÷lovek ima lahek korak, zakaj glave nima; samo en ubogi pes od vseh nas ima ÷isto pasje življenje.
- MAČEK Sanja se mi ÷lovek, kako gremo on pa isker kopitljaček pa naš pes takole lepo po cesti ... Potem pa se mi sanja, da pripelje tramvaj in so same lučke na jezeru in ena lepa bela mucica pa jaz najprej pleševa z licem ob licu ... in se muckava ...
- KONJ Spomin se mi večkrat vraća v Konjske Konjice, od koder izvira moj kopitarski rod. Kadar je sonce takole zahajalo nad okoliškimi hribi, smo se vaški konjići zbrali pri pojilu sredi vasi in zapeli, da so okna treskoma drleskala skupaj ... in je bilo sploh strašno.”
- JAZ Jaz pa sem mislil na svojo odsotnico, kje da je in kako se ima. Da je kje ne zebe v ušesa? V kateri rokav si briše nos?

“Tako, pa smo doma.” Obsedel sem za mizo, in minutke so kapljale v prazno, zunaj se je počasi nezadržno večerilo.

PAPAGAJ “Se greš lovit, dokler se mi ne izpraznijo baterije?”

JAZ Ah, papagajko moj blebetavi, niti za igro nimam pravega veselja,” sem mu odgovoril. “Rad bi kaj pametnega premišljeval, pa nimam glave.” In tudi, rad bi jo prijazno počohal po temenu; ali jo po potrebi celo počesal.

MAMIN ALT Marko! Marko? Kam si se pa zagledal. Kar sediš in gledaš nekam v prazno.

OČKOV BAS Pusti ga, ima svoje misli.

MAMIN ALT Rojstni dan ima, pa je bil ves dan sam ...

OČKOV BAS A si žalosten?

MAMIN ALT Pa še v šolo je moral.

OČKOV BAS Ali je pa zaljubljen?

MAMIN ALT Ne draži ga no.

OČKOV BAS Saj razume hec. A ne, fant?

MAMIN ALT Razume, vse razume ... naša pametna glavica.

Glasba, dramatični akcent.

JAZ Ti, glava, a si tukaj?

GLAVA Ja, tukaj, na vrat ti nasajena, malo sklonjena, kakor žalostna.

JAZ Kje si pa bila ves dan?

GLAVA Psst, to veva samo ti pa jaz.

JAZ “Aha ...“ Slonel sem pri oknu ... Položil komolec na polico, na komolec pa tebe, glavo, in se zagledal v nedoumljivo obljubo daljav — in pozabil na vse ...

GLAVA No, in sva šla na potep.

- JAZ Ti tudi? A veš kaj! To pa ni lepo, da se kar po svoje potepeš! In zdaj si spet tukaj?
- GLAVA Dobro je, če sem tukaj, kadar moram biti.
- OČKOV BAS Kaj si si pa tole naredil?
- MAMIN ALT Udaril se je v vrata, ko je spravljaj papagaja v kletko.
- OČKOV BAS V vrata od kletke?
- GLAVA Zdaj bi šla pa spat.
- JAZ Mi ne bi prej povedala, kaj ... pa kje ...
- GLAVA Vse vse ti bom povedala ... zdaj, v sanjah. Kje sem se potepala, kaj sem videla in skoraj doživela ..., "a to je že druga zgodba".

Približek znane popotne godbe; in izzveni.